

РОБЪРТ ШЕКЛИ
НЕДОКОСНАТО ОТ
ЧОВЕШКИ РЪЦЕ

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Хелмън извади последната репичка от консервната кутия с пергел. Вдигна я пред очите на Каскър, за да ѝ се възхити, после внимателно я постави на работната маса край бръснача.

— Страшна храна за двама възрастни мъже — отбеляза Каскър и се отпусна върху един от тапицираните корабни столове.

— Ако решиш да се откажеш от своя дял... — започна предложението си Хелмън.

Каскър веднага поклати глава. Хелмън се усмихна, вдигна бръснача и отгледа острието.

— Недей да правиш представление от всичко това — отвърна Каскър и погледна пулта за управление. Приближаваха червено джудже, единственото слънце, около което имаше планети в целия район. — Трябва да приключим с вечерята, преди да се приближим съвсем.

Хелмън заби бръснача в репичката с умело движение, като примижа към острието. Каскър се наведе с отворена уста. Хелмън намести острието и срязва репичката на две еднакви половини.

— Ще кажеш ли молитвата? — попита Хелмън.

Каскър изръмжа нещо и отхапа половината. Хелмън дъвчеше побавно. Острият вкус сякаш възпламени отдавна неизползваните му вкусови жлези.

— Не е голямо — отбеляза Хелмън.

Каскър не отговори. Изучаваше внимателно червеното джудже.

Хелмън преглътна последната хапка от репичката и потисна въздишката си. За последен път се бяха хранили преди три дни, ако двете бисквити и чашата вода можеха да се нарекат храна. Тази репичка, която сега се търкаляше в огромната празнота на стомасите им, беше последното хранително вещество на кораба.

— Две планети — отбеляза Каскър. — Едната е изгоряла като сухар.

— Тогава ще кацнем на другата.

Каскър кимна и зададе спирална траектория с намаляване на скоростта.

Хелмън започна да се чуди за стотен път чия беше вината. Възможно ли бе самият той да е объркал исканията за хранителни припаси, когато се запасяваха на станция Калао? В края на краищата, цялото му внимание беше насочено към миньорското оборудване. Или

пък обслужващият персонал чисто и просто бе забравил да натовари последните няколко безценни сандъка?

Той притегна колана си на четвъртата нова дупка, която бе пробил.

Безполезно беше да мисли за това. Независимо от причината, положението им беше лошо. Разполагаха с достатъчно гориво, за да се върнат на Калао, само че докато стигнат, щяха да са се превърнали в два изпосталели трупа.

— Приближаваме — обади се Каскър.

Сякаш за да се влоши още повече положението, в този неизучен район на космоса имаше твърде малко слънца и планети. Имаше известна вероятност да намерят вода, но едва ли щяха да попаднат на нещо, годно за храна.

— Само я погледни — изръмжа Каскър.

Хелмън се отърси от мислите си.

Планетата приличаше на кръгъл сивокафеникав таралеж. Милиони остри като игли планини блещукаха на слабата червеникава светлина на джуджето. Докато се приближаваха, острите върхове сякаш се протягаха, за да ги посрещнат.

— Не е възможно всичко това да са планини — каза Хелмън.

— Не са.

Разбира се, имаше морета и езера, от които също на места стърчаха остри върхове, но нямаше и следа от равнини, от някаква цивилизация или поне животни.

— Поне атмосферата е от кислород — отбеляза Каскър.

Започнаха да обикалят планетата в ниска орбита. Нямаше нищо освен върхове, морета и езера.

На осмата обиколка, на един от върховете Хелмън зърна самотна постройка. Каскър натисна спирачките безразсъдно и обшивката на кораба се нажежи до червено. На единайсетата обиколка започнаха спускането.

— Глупаво място за строеж — промърмори Каскър.

Постройката имаше форма на поничка и беше кацнала на върха на планината. Около нея имаше широк, плосък перваз, който корабът им опърли при кацането.

От височина постройката им се бе сторила голяма. Когато застанаха до нея, видяха, че е огромна. Двамата се приближиха предпазливо. Хелмън бе подготвил горелката си, но наоколо нямаше и следа от живот.

— Тази планета изглежда изоставена — каза Хелмън почти шепнешком.

— Всеки, който е с всички си, би си тръгнал от такова място — каза Каскър. — Има достатъчно свестни планети, на които няма да ти се наложи да живееш на върха на игла.

Стигнаха вратата. Хелмън опита да я отвори, но беше заключена. Обърна се назад към величествената гледка на планините.

— Знаеш ли — каза той, — когато тази планета все още е била нажежена, вероятно са ѝ оказали влияние няколко огромни луни, които сега са се разпаднали. Вътрешните и външните напрежения са ѝ придали сегашния вид и...

— Зарежи това — прекъсна го Каскър грубо. — Преди да решиш да забогатяваш от уран, беше най-обикновен библиотекар.

Хелмън сви рамене и прогори дупка в ключалката. Зачакаха.

Единственият звук на планинския връх беше виенето в стомасите им.

Влязоха.

Огромното клинообразно пространство явно беше някакъв склад. До таваните, по пода, покрай стените — навсякъде бяха струпани контейнери с всякакви форми. Някои бяха достатъчно големи, за да поберат слон, а други бяха с размерите на напръстник.

Недалеч от вратата видяха купчина прашни книги. Хелмън веднага се наведе, за да ги разгледа.

— Някъде тук трябва да има храна — каза Каскър и лицето му просветна за първи път от седмица. Зае се да отваря най-близкия контейнер.

— Това е интересно — каза Хелмън, след като остави настрана всичките книги, освен една.

— Нека най-напред се нахраним — настоя Каскър и откърти капака на контейнера. Вътре имаше някакъв кафеникав прах. Той го погледна, помириша го и направи кисела физиономия.

— Наистина е много интересно — каза Хелмън и продължи да прелиства книгата.

Каскър отвори малка кутия, в която имаше блестящо зелено желе. Затвори я и отвори друга. В нея имаше матово оранжево желе.

— Хъм — промърмори Хелмън, който все още разглеждаше книгата.

— Хелмън! Ще оставиш ли тази книга най-накрая, за да ми помогнеш да намеря нещо за ядене?

— За ядене? — повтори Хелмън и вдигна поглед. — Защо мислиш, че тук има нещо за ядене? Това може да е фабрика за боя например.

— Склад е! — изкрещя Каскър.

Той отвори някаква кутия с бъбрековидна форма и извади отвътре мека алена пръчка. Тя бързо се втвърди и се разпадна на прах още преди да я поднесе до носа си, за да я помирише. Той понечи да лапне малко от прахта.

— Може да е екстракт от стрихнин — обади се Хелмън.

Каскър бързо изсипа праха и избърса ръцете си.

— В края на краищата — продължи Хелмън, — дори и това да е склад или изба, ако искаш, ние не знаем какво според собствениците й е добра храна. Може да са обичали зелена салата със сярна киселина.

— Добре де — съгласи се Каскър, — но трябва да хапнем нещо. Какво смяташ да направим с всичко това? — Той посочи стотиците контейнери, кутии и бутилки.

— Трябва да направим качествен анализ на три или четири проби — каза Хелмън. — Можем да започнем с обикновено титруване. Да отделим основната съставка, да видим дали образува утайка, да изясним молекулярния състав чрез...

— Хелмън, не знаеш какви ги дрънкаш. Ти си библиотекар, забрави ли? А аз съм пилот, завършил школата задочно. И двамата не знаем нищо за никакво титруване и така нататък.

— Така е — възрази Хелмън, — но трябва да опитаме. Такъв е правилният подход.

— Естествено. А какво ще правим междувременно, докато се появи някой химик?

— Това може да ни помогне — отвърна Хелмън и вдигна книгата. — Знаеш ли какво е то?

— Не. — Каскър полагаше сериозни усилия да се сдържи.

— Това е джобен речник и граматика на езика Хелг.

— Хелг?

— Така се казва планетата, на която сме. Символите са същите, като тези върху контейнерите.

Каскър повдигна едната си вежда.

— Никога не съм чувал за планета на име Хелг.

— Не смятам, че планетата някога е влизала във връзка със Земята. Речникът не е хелгско-английски, а хелгско-алумбригийски. — Каскър си спомни, че Алумбригия е планета, населена с малобройна, дръзка раса влечуги, недалеч от центъра на Галактиката.

— А ти откъде знаеш да четеш алумбригийски?

— Библиотекарската професия не е съвсем безполезна — отвърна Хелмън скромно. — През свободното си време...

— Добре. Какво ще кажеш за...

— Знаеш ли — прекъсна го Хелмън, — вероятно алумбригийците са помогнали на хелгците да напуснат планетата си и да намерят друга. Те предлагат такива услуги. Срещу заплащане, разбира се. В такъв случай тази постройка по всяка вероятност наистина е склад за храна!

— Тогава започвай да превеждаш — предложи Каскър уморено. — Може и да открием нещо годно за ядене.

Започнаха да отварят контейнерите, докато попаднаха на един, чието съдържание изглеждаше обещаващо. Хелмън старателно се зае да превежда символите върху контейнера.

— Аха, схванах го — каза той накрая. — Пише „Използвайте Снифнърс, най-добрият абразив“.

— Не звучи хранително — отбеляза Каскър.

— Боя се, че си прав.

Намериха друг контейнер, на който бе написано: „Вигрум! Напълнете си стомасите! Напълнете ги както трябва!“

— Що за животни, според теб, са били тези хелгци, а?

Хелмън сви рамене.

Следващият етикет му отне близо петнайсет минути. Той гласеше: „Аргозел ще направи туграта ви фантастична. Съдържа тридесет арпи Рамстат Пулз, за смазване на лагери“.

— Все някъде трябва да има нещо за ядене — каза Каскър с отчаяние в гласа.

— Надявам се — кимна Хелмън.

След два часа не бяха по-близо до заветната цел. Бяха прочели десетки етикети и мирисали множество субстанции, но те будеха у тях единствено отвращение.

— Хайде да поговорим малко — предложи Хелмън, седнал върху контейнер с етикет: „Вормиташ — качествено колкото изглежда“.

— Разбира се — кимна Каскър и се излегна на пода. — Говори.

— Ако по някакъв логически начин установим какви същества са населявали планетата, ще разберем и с какво са се хранели и дали тяхната храна става за нас.

— Знаем само, че са писали ужасно много скапани реклами.

Хелмън пропусна забележката покрай ушите си.

— Какъв вид интелигентни същества биха се развивали на планета, която цялата е в планини?

— Глупави — отсече Каскър.

Това не беше от полза, но Хелмън разбра, че планините не водят до никакви категорични изводи. По тях не можеше да се разбере дали хелгците са се хранели със силикати, с протеини или с някакви йодни съединения например.

— Слушай — настоя той, — ще трябва да решим проблема единствено с помощта на логиката... Слушаш ли ме?

— Разбира се — отвърна Каскър.

— Добре. Има една стара поговорка, която идеално описва положението, в което сме. „Кое то за един е месо, за друг е отрова.“

— Аха — кимна Каскър. Беше абсолютно сигурен, че стомахът му се е свил до размерите на малко топче.

— Най-напред можем да допуснем, че каквото е месо за тях, за нас също е месо.

Каскър прогони от главата си видението — пет сочни шницела, които танцуваха изкусително.

— Ами ако тяхното месо за нас е отрова? Тогава какво?

— Тогава, ще предположим, че тяхната отрова за нас е месо.

— Ами ако месото и отровата им са отрова за нас?

— Ще гладуваме.

— Добре — каза Каскър и се изправи. — С кое предположение ще започнем?

— Няма смисъл да си търсим белята. На тази планета има кислород, ако това изобщо означава нещо. Да предположим, че можем да използваме някоя тяхна основна храна. Ако не можем, ще започнем с отровите им.

— Ако доживеем до това.

Хелмън започна да превежда етикети. Отказаха се от марки като „Андрогинит възторг“ и „Вербел — за по-дълги, по къдриви и почувствителни пипала“ и най-накрая попаднаха на малка сива кутийка, двайсет сантиметра, на три, на три. На нея пишеше: „Валкорин — универсален вкусов препарат за всички храносмилателни капацитети.“

— Това ми се струва добро — каза Хелмън и отвори кутията. Каскър се наведе и помириxa съдържанието.

— Няма миризма.

Вътре имаше правоъгълен червен блок от някакво подобно на гума вещество. Потреперваше леко, като желе.

— Отхапи малко — каза Каскър.

— Аз? А защо не ти?

— Ти го намери.

— Предпочитам само да го гледам — каза Хелмън възмутено. — Не съм чак толкова гладен.

— Аз също.

Седнаха на пода и се вгледаха в червения блок. След десетина минути Хелмън пусна една прозявка, облегна се и затвори очи.

— Добре, страхливецо — каза Каскър. — Ще го опитам. Но имай предвид, че ако се отровя, никога няма да напуснеш тази планета. Не знаеш как да управляваш кораба.

— Тогава хапни съвсем малко — посъветва го Хелмън. Каскър се наведе и се вторачи в блокчето. След малко го бутна с пръст.

Подобното на гума червено вещество се изкиска.

— Чу ли това? — възкликна Каскър и отскочи назад.

— Не чух нищо — отвърна Хелмън с разтреперани ръце. — Давай!

Каскър побутна блокчето малко по-силно. То също се изкиска по-силно, този път с леко скимтене.

— Е? — попита Каскър. — Какво ще правим?

— Сега? Какво му е на това?

— Не мога да ям нищо, което се киска — заяви Каскър непреклонно.

— Изслушай ме — настоя Хелмън. — Съществата, които са произвели това вещество, може би са се опитвали да създадат някакъв естетичен звук, наред с приятната форма и цвят. Това кискане може би е за забавление на този, който се храни.

— Тогава сам го изяж — предложи му Каскър.

Хелмън го изгледа кръвнишки, но не посегна към червеното блокче. Най-накрая каза:

— Да го махнем оттук.

Сложиха блокчето в ъгъла. То се изкиска само на себе си.

— А сега какво? — попита Каскър.

Хелмън хвърли поглед към купчините непознати стоки. В двата края на помещението забеляза врати.

— Хайде да надникнем в другите отделения — предложи той.

Каскър сви рамене отегчено.

Стигнаха до врата вляво. Беше заключена и Хелмън отново прогори ключалката с корабната горелка.

Това също бе продълговатото помещение, пълно с непознати опаковки.

Вратата в другия край на помещението им се стори отдалечена на мили, но стигнаха дотам съвсем леко запъхтени. Хелмън прогори ключалката и отвори я.

Продълговатото помещение, пълно с непознати опаковки.

— Навсякъде едно и също — отбеляза Каскър тъжно и затвори вратата.

— Изглежда в цялата постройка има такива помещения — каза Хелмън. — Питам се дали трябва да го разгледаме.

Каскър изчисли разстоянието, което би трябвало да изминат, съпостави го с останалите си сили и тежко се отпусна върху някакъв дълъг сив предмет.

— Защо ни е? — попита той.

Хелмън се опита да събере мислите си. Не се съмняваше, че ще открие някакъв ключ, нещо, което да им подсказва кое става за ядене и кое не. Но къде?

Разгледа това, на което бе седнал Каскър. По размер и форма приличаше на голям ковчег, с хлътнатина на капака. Беше от някакъв

твърд, набразден материал.

— Какво според теб е това? — попита Хелмън.

— Има ли някакво значение?

Хелмън разгледа символите, изписани отстрани и ги потърси в речника.

— Невероятно! — промърмори той.

— Става ли за ядене? — попита Каскър с искричка надежда в гласа.

— Не. Седнал си на нещо, което се нарича: „Индивидуален супер транспорт Морог за познавачи хелгци, които желаят най-доброто от вертикалното транспортиране.“ Това е превозно средство!

— О... — изсумтя Каскър помръкнал.

— Но това е важно! Погледни го! Как ли действа?

Каскър се надигна отегчено от „Индивидуалния супер транспорт Морог“ и го разгледа внимателно. В четирите ъгъла забележа четири едва забележими сглобки.

— Вероятно са прибиращи се колела, но не виждам...

Хелмън продължи да чете.

— Пише да му се дадат три ампуса фино гориво Интегор, после смазка Тондер и през първите три хиляди мугуса да не се превишава три хиляди рулса.

— Хайде да намерим нещо за ядене! — каза Каскър.

— Не разбираш ли колко важно е това? — попита Хелмън. — То би могло да реши проблема ни! Ако успеем да разгадаем логиката на съществата, конструирали този апарат, ще разберем как са мислели хелгците. Това на свой ред ще ни даде представа за нервната им система и евентуално за биохимичния им строеж.

Каскър остана неподвижен, без да е в състояние да реши дали силите ще му стигнат, за да удуши Хелмън.

— Например — каза Хелмън, — какъв вид превозно средство би могъл да се използва на място като това? Не може да е с колела, защото няма равни терени. Антигравитация? Може би, но на какъв принцип? И защо формата му е такава, а не...

Каскър тъжно реши, че няма да има достатъчно сили, за да го удуши, колкото и да му се искаше. Той вдигна глава и каза съвсем тихо:

— Най-учтиво те моля да престанеш да се правиш на учен. Хайде да видим, дали тук някъде няма нещо, което става за храна.

— Добре — съгласи се Хелмън намръщено и тръгна между контейнерите и кутиите. Каскър го гледаше и се чудеше откъде взема енергията, нужна за това. Стигна до извода, че съдружникът му е мозъчен тип, който чисто и просто не може да разбере кога е гладен.

— Ето нещо — подвикна Хелмън, застанал пред голям жълт варел.

— Какво пише? — попита Каскър.

— Малко е трудно за превод. Общо взето е нещо като: „Моришелс Вузи, с добавка от лакто-екто за нов вкус. Всеки пие Вузи. Употребява се преди и след хранене, няма неприятни странични ефекти. Става за деца! Напитката на Вселената!“

— Звучи добре — призна Каскър и си помисли, че в края на краищата Хелмън не е чак толкова глупав.

— Чрез това, според мен, веднъж завинаги би трябвало да разберем дали тяхната храна е и наша храна — каза Хелмън. — Нали Вузито е универсална напитка?

— Може би — отбеляза Каскър с надежда. — Може би е обикновена вода.

— Ще видим. — Хелмън отвори капака с ръба на горелката. Във варела имаше кристално бистра течност.

— Няма мирис — отбеляза Каскър, след като се наведе.

Кристално бистрата течност се надигна, за да ги посрещне.

Каскър се отдръпна толкова бързо, че се препъна в някаква кутия. Хелмън му помогна да стане и двамата отново се приближиха до варела. Течността се надигна с около метър и се насочи към тях.

— Какво направи сега? — попита Каскър и тръгна боязливо назад. Течността се понесе бавно около варела и се насочи към него.

— Хелмън! — изпищя Каскър.

Хелмън стоеше встрани. По челото му се стичаше пот. С намръщено лице той се мъчеше да разгадае речника.

— Май съм обърнал превода — каза той.

— Направи нещо! — извика Каскър. Течността се опитваше да го притисне в ъгъла.

— Нищо не мога да направя... Аха, ето я грешката. Не е „всеки пие Вузи“, а „Вузи изпива всеки“. Това вече е нещо. Хелгците трябва да са просмуквали течности през порите си. Естествено, за предпочитане е да пият теб, вместо да пиеш ти.

Каскър се опита да се измъкне от течността, но тя му препречи пътя с весело бълбукане. В отчаянието си той грабна някаква кутия и я запрати по нея. Тя я улови, изпи я и я захвърли. После пак се насочи към него.

Хелмън хвърли друга кутия. Вузи изпи и нея, както и няколкото, които след това хвърли Каскър. После явно се умори, защото се прибра във варела си.

Каскър затръшна капака и седна отгоре разтреперан.

— Не е много добре — каза Хелмън. — Смятахме, че хелгците са имали хранителни навици като нашите. Разбира се, това не е задължително, така че...

— Не, не е. Разбира се, че не е. Мисля, че това е повече от ясно. Всеки може да види, че...

— Престани с това — скара му се Хелмън строго. — Нямаме време за истерични пристъпи.

— Съжалявам — каза Каскър и бавно се отдалечи от варела с Вузи.

— Значи трябва да приемем, че тяхното месо за нас е отрова — продължи Хелмън замислено. — Значи сега трябва да проверим дали тяхната отрова за нас е месо.

Каскър не каза нищо. Питаше се какво ли би станало с него, ако Вузи го беше изпило.

Гуменият блок все още се кискаше в ъгъла.

— Ето нещо, което прилича на отрова — каза Хелмън, половин час по-късно.

Каскър вече се бе възстановил напълно, ако не се брои лекото потрепване на горната му устна.

— Какво пише? — попита той.

Хелмън държеше малка туба и се взираше в етикета ѝ.

— Нарича се „Плънка Пватскин“. На етикета е написано: „Внимание! Опасно! Плънка Пватскин е предназначена за запълване на дупки и пукнатини, не по-големи от два кубически вима. Не трябва да се яде при никакви обстоятелства. Активният инградиент ромотол, който прави Плънка Пватскин толкова ефективна, е много опасен, ако се приема вътрешно.“

— Звучи чудесно — каза Каскър. — Вероятно ще се пръснем по шевовете.

— Имаш ли друго предложение?

Каскър се замисли за миг. Храната на Хелг явно не беше годна за човешки същества. Може би отровата... А нима гладът не беше за предпочитане?

След миг вслушване в стомаха си реши, че не е за предпочитане.

— Хайде — каза той.

Хелмън улови горелката подмишница и развинти капачката на малката туба. Разклати я. Нищо не се случи.

— Запечатана е — отбеляза Каскър.

Хелмън проби тънкото фолио с нокът и остави тубата на пода. От нея започна да изтича зловонна зелена пяна.

Хелмън се вторачи в нея неуверено. Пяната бързо се издуваше и втвърдяваше.

— Може би са някакви дрожди — каза той и стисна горелката още по-здраво.

— Хайде, хайде — обади се Каскър. — Малодушието не е нахранило нито един стомах.

— Не ти преча — каза Хелмън.

Пяната стана колкото човешка глава.

— Докога трябва да продължава това? — попита Каскър.

— Рекламират го като плънка. Предполагам, че набъбва и запушва дупки.

— Да, но докога?

— За жалост не знам колко са два кубически вима. Все пак, не може да продължи много.

Със закъснение забелязаха, че Плънката е заела близо четвърт от помещението и не показва никакви признаци, че се кани да спре.

— Трябваше да се доверим на етикета — извика Каскър от другата страна на набъбващата пяна. — Това наистина е опасно!

Повърхността на плънката нарастваше и сякаш това ускоряваше набъбването. Единият ѝ край докосна Хелмън и той отскочи назад.

— Внимавай!

Не можеше да достигне Каскър, който беше от другата страна на голямата пенеста сфера. Опита се да я заобиколи, но тя вече бе разделила помещението на две.

— Бягай! — извика той и се втурна към вратата зад себе си. Успя да я отвори точно когато пяната го достигна. Чу как вратата от другата

страна се затръшна. Хелмън реши да не чака повече, излезе и затвори.

Остана за миг неподвижен, стиснал горелката. Едва сега си даде сметка колко е слаб. Усилието бе изтощило резервите на организма му почти докрай. Добре че все пак и Каскър успя да се измъкне.

Но проблемът не беше решен — плънката започваше весело да се излива през изкъртената ключалка. Опита се да я прогори, но без успех. Плънката явно беше неуязвима — като всяка добра плънка.

Тя не проявяваше признаци на умора. Хелмън изтича до далечната стена. Вратата беше заключена както всички останали, така че той прогори ключалката и продължи.

Докъде щеше да се разпростре тази плънка? Колко бяха два кубически вима? Две кубически мили? Може би това вещество се използваше за запълване на дефекти в кората на планетите?

В следващото помещение спря, за да си поеме дъх. Спомни си, че постройката беше овална. Щеше да прогори ключалките на останалите врати, и скоро щеше да намери Каскър. Двамата щяха да се измъкнат и...

Каскър нямаше горелка!

Хелмън пребледня от ужас. Каскър бе избягал в стаята вдясно, защото я бяха отворили преди това. Плънката явно беше започнала да запълва и нея през разбитата ключалка и... Каскър не можеше да излезе! От едната му страна беше плънката, а от другата — заключената врата.

Хелмън хукна, напрягайки всичките си останали сили. Контейнерите сякаш се изпречваха на пътя му нарочно — спъваха го, бавеха го. Прогори поредната врата и забърза към следващата. И следващата, и следващата.

Може би плънката нямаше да запълни *изцяло* стаята, в която беше Каскър...

Или?

Продълговатите помещения, всяка от които беше сегмент от окръжността, сякаш нямаха край — врати, контейнери с непознати стоки, пак врати. Спъна се в някакъв сандък, изправи се на крака, падна отново. Бе стигнал до границите на възможностите си, бе ги преминал. Но Каскър му беше приятел.

Освен това без пилот никога нямаше да се измъкне от тази планета.

Със сетни сили премина през още две стаи и падна пред вратата на следващата.

— Ти ли си, Хелмън? — чу гласа на Каскър от другата страна на вратата.

— Добре ли си? — успя да попита Хелмън.

— Не е много широко — отговори Каскър, — но плънката престана да набъбва. Измъкни ме оттук.

Хелмън лежеше на пода и дишаше тежко.

— Само момент — каза той.

— Никакъв момент! — извика Каскър. — Измъкни ме оттук. Намерих вода.

— Какво? Как?

— Извади ме оттук!

Хелмън се опита да се изправи, но краката не го слушаха.

— Какво стана? — попита той.

— Когато онова нещо започна да пълни стаята, реших да стартирам Супер транспорта. Помислих си с него да избия вратата и да се измъкна. Напълних го с Интегор.

— И? — Хелмън все още се опитваше да овладее краката си.

— Супер транспорта е животно, Хелмън. А горивото Интегор е вода. Измъкни ме оттук. — Хелмън се отпусна на пода с доволна въздишка. Ако бе имал на разположение малко повече време, щеше да открие всичко това и сам, с помощта на чистата логика. Сега всичко му се струваше очевидно. Най-ефективното нещо за придвижване по този неравен терен би било животно, може би с прибиращи се в тялото крака. Между пътуванията е било поддържано в хибернация. След като е пиело вода, значи и другите продукти, предназначени за него, биха ставали за ядене. Разбира се, все още не знаеха достатъчно за обитателите на планетата, но несъмнено...

— Прогори проклетата врата! — изкрещя Каскър.

Хелмън се мъчеше да схване иронията във всичко това. Ако нечия храна и отрова за теб също са отрова, опитай да ядеш друго. Колко просто бе всъщност. Но все още го безпокоеше едно нещо.

— Откъде разбра, че е животно от земен тип? — попита той.

— По дъха, глупако! Вдишва и издишва. Мирише като че ли е яло лук. — Чу се шум, сякаш падат контейнери и се чупят стъклени бутилки. — Побързай!

— Какво не е наред? — попита Хелмън. Успя да се изправи и да насочи горелката.

— Супер транспорта. Заклецил ме е в ъгъла. Изглежда смята, че аз съм *неговата* храна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.